

Dosarul nr. 2ra-1431/20

Prima instanță - (Judecătoria Bălți, sediul central) A. Roșca

Instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) S. Procopciuc, E. Grumeza, N. Chircu

ÎNCHEIERE

7 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ivan Djur,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ivan Djur
împotriva Elenei Maniuc și Nina Ilco cu privire la înlăturarea obstacolelor,
împotriva deciziei din 9 iunie 2020 a Curții de Apel Bălți,

c o n s t a t ă :

La 22 noiembrie 2018, Ivan Djur a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Elenei Maniuc și Nina Ilco, solicitând obligarea părților de a înlătura
obstacolele la folosirea terenului, prin permutarea hotarelor fizice.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că este proprietarul terenului cu nr.
cadastral xxxxx amplasat în mun. Bălți, str. xxxxx în vecinătate cu terenul cu nr.
cadastral xxxxx amplasat pe str. xxxxx și terenul cu nr. cadastral xxxxx amplasat
pe str. xxxxx.

Potrivit actului nr. d-257/84 din 02.03.2007 eliberat de Primăria mun. Bălți,
hotarele fizice ale terenurilor nr. xxxxx și xxxxx sunt amplasate parțial pe terenul
lui Ivan Djur.

Potrivit titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren emis pe
numele lui Ivan Djur, suprafața terenului de pământ atribuit în proprietate acestuia
constituie 0,0231 ha.

Ca urmare a acestui fapt, a fost diminuată suprafața terenului cu nr. cadastral
xxxxx.

Prin hotărârea din 27 ianuarie 2020 a Judecătoriei Bălți, sediul central, cererea
de chemare în judecată depusă de Ivan Djur împotriva Elenei Maniuc și Nina Ilco
cu privire la înlăturarea obstacolelor s-a respins ca neîntemeiată.

În motivarea hotărârii adoptate, prima instanță a conchis că pretențiile
reclamantului privind înlăturarea obstacolelor în folosirea terenului sânt
neîntemeiate și urmează a fi respinse, deoarece, reclamantul nu a prezentat careva
probe justificative care ar confirma că hotarele terenurilor nr. 91 și nr. 93 sunt
amplasate parțial pe terenul lui, prin ce s-a creat acapararea de teren și încălcarea
dreptului de proprietate.

Conform actului de constatare pe teren în pct.4 se propune perfectarea planului geometric nou, iar potrivit schemei de stabilire a hotarelor terenului, hotarul conține 4 puncte de cotitură și este materializat după cum urmează: de la pct.1 la pct.2 – 15,15 m. – gard plasă metalică din str. xxxxx, de la 2 la 3 – 12,60 m. de la gardul metalic spre țăruș metalic; de la 3 la 4 – 17,50 m. de la țăruș metalic la gardul metalic din str. Parhomenco; de la 4 la 1 - 16,15 m. – gard plasă metalică spre str. xxxxx.

La 28 ianuarie 2020 avocatul Polivenco Victor reprezentantul apelantului Ivan Djur, a declarat apel împotriva hotărârii din 27 ianuarie 2020 a Judecătoriei Bălți, sediul central, solicitând casarea integrală a acesteia, cu emiterea unei decizii de admitere integrală a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 9 iunie 2020 a Curții de Apel Bălți, s-a respins apelul declarat de avocatul Polivenco Victor în interesele apelantului Ivan Djur și s-a menținut hotărârea din 27 ianuarie 2020 a Judecătoriei Bălți, sediul central.

Pentru a adopta această soluție, instanța de apel a conchis că la examinarea fondului cauzei, prima instanță corect a reținut lipsa probelor în sensul susținerii poziției reclamantului și corect a respins acțiunea, iar criticile aduse de către apelant în sensul netemeinicii hotărârii, sunt lipsite de temei și consistență, sub aspectul probelor prezentate.

La 21 august 2020, Ivan Djur a declarat recurs împotriva deciziei din 9 iunie 2020 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei și restituirea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului, a invocat că instanța de apel nu a aplicat prevederile art. 501 alin. (2) și art. 581 alin. (1) din Codul civil în raport cu solicitările apelantului și cele constatate prin actul de constatare pe teren din 25 octombrie 2019.

La fel a invocat că instanța nu a dat apreciere deplină probelor prezentate de apelant și în special nu a examinat deplin actul de constatare pe teren din 25 octombrie 2019.

Instanța de apel nu a aplicat normele imperative ce vin în protecția dreptului de proprietate garantat de Constituție în art. 46 și Codul civil în art. 500 art. 501, art. 502 și pct. 94 din Instrucțiunea aprobată prin ordinul nr. 70 din 4 august 2017.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată participanților la proces, prin intermediul poștei, la 15 iulie 2020, fiind recepționată de către recurent la 20 iulie 2020, iar recursul a fost depus la 21 august 2020, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 9 septembrie 2020 în adresa intimațiilor a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Ivan Djur cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs. Însă, până la data examinării admisibilității recursului, intimatul nu au depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva

Italiai, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Ivan Djur nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Ivan Djur.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru